

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **F. R.**, narozená dne X
státní příslušnost Filipínská republika
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. MV-179641-4/SO-2023,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 12. 2023, č. j. MV-179641-4/SO-2023, a usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 9. 2023, č. j. OAM-47539-13/ZM-2023, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. MV-179641-4/SO-2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 9. 2023, č. j. OAM-47539-13/ZM-2023, kterým bylo dle § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť došlo k zániku oprávnění žalobkyně k pobytu na území podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že její zaměstnanecká karta zanikla ke dni 29. 9. 2022, neboť sdělení správního orgánu I. stupně o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 7. 10. 2022, s nímž byl následek v podobě zániku zaměstnanecké karty *ex lege* spojen, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2023, č. j. 43 A 90/2022-79. Měla za to, že na ni tak mělo být hleděno, jako na cizinku, která oznámila změnu zaměstnavatele a o tomto oznámení nebylo dosud rozhodnuto. Dle žalobkyně tak nemohl ke dni vydání napadeného rozhodnutí obstát ani závěr o zániku platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně poznamenala, že správní orgán I. stupně podal proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2023 kasační stížnost, o které však nebylo rozhodnuto a ani jí nebyl přiznán odkladný účinek. Uvedla, že správní orgán I. stupně následně dne 30. 3. 2023 vydal opakované sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Tento postup byl dle žalobkyně v rozporu se závazným právním názorem Krajského soudu v Praze, dle něhož měla být vyzvána k odstranění vad jejího podání a měla jí být poskytnuta součinnost. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34.
3. Žalobkyně dále s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25, uvedla, že sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele není pro další správní orgány závazné, a správní orgány se tak měly otázkou platnosti zaměstnanecké karty, splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele a zákonností a správností postupu správního orgánu I. stupně blíže zabývat a učinit si o ní vlastní úsudek.
4. Současně měla žalobkyně za to, že správní orgány měly řízení o její žádosti přerušit do vyřešení předběžné otázky platnosti zaměstnanecké karty, tedy do nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu vedeném pod sp. zn. 4 Azs 114/2023, případně do doby právní moci rozsudku Krajského soudu v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 41 A 29/2023. Nepřerušením řízení správní orgány postupovaly v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, smyslem a účelem právní úpravy a v rozporu se zásadou výkladu právních předpisů s ohledem na ochranu základních lidských práv a svobod. Žalobkyně dodala, že zastavení řízení má za následek nenahraditelnou újmu v podobě zásahu do její práva na respektování soukromého a rodinného života chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že většina žalobních námitek je shodných s námitkami uvedenými v odvolání a odkázal na napadené rozhodnutí, kde se s odvolacími námitkami řádně vypořádal. Uvedl, že byly splněny veškeré podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně, napadené usnesení bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečné a řádně odůvodněno. Měl za to, že nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a rovněž neshledal porušení základních zásad správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Ve sdělení ze dne 13. 5. 2024 žalovaný uvedl, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024, č. j. 41 A 29/2023-34, byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti opakovanému sdělení o nesplnění podmínek ze dne 30. 3. 2023.

Replika

7. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že soudy ve správním soudnictví v rámci soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a žalovaným zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024 je novou skutečností, která nastala teprve po vydání napadeného rozhodnutí žalované a podání žaloby, tudíž by k ní soud při projednání této žaloby neměl přihlížet. Dodala, že proti uvedenému rozsudku podala kasační stížnost, neboť jej považovala za nesprávný. Žalobkyně dále poukázala na judikaturu správních soudů týkající se odstraňování vad oznámení změny zaměstnavatele.

Jednání soudu

8. K ústnímu jednání konanému dne 30. 6. 2024 se žalobkyně bez omluvila nedostavila.
9. Žalovaný se z jednání soudu omluvil.
10. Soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl dokazování rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024, č. j. 41 A 29/2023-34, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2024, č. j. 4 Azs 114/2023-24, a ze dne 27. 6. 2024, č. j. 2 Azs 115/2024-42, a detailem dokumentu 2 Azs 115/2024-42.
11. S ohledem na nepřítomnost účastníků řízení při jednání soud vyhlásil v souladu s § 49 odst. 12 s. ř. s. rozsudek vyvěšením zkráceného vyhotovení rozsudku bez odůvodnění na úřední desce soudu.

Posouzení věci soudem

12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou týkající se nesprávného závěru správních orgánů o konci platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně dne 29. 9. 2022.
14. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *„změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. [...] Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.“*
15. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců *„oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, [...] Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty [...]“*
16. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, platí že *„ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.“

17. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.“
18. Podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „za podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo v takovém případě zastaví.“
19. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.“
20. Povahou sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25, ve kterém uvedl, že „sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců deklaruje, že konkrétní osoba má či nemá práva nebo povinnosti. Nicméně s ohledem na vyloučení části druhé a třetí správního řádu (§ 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), a s ohledem na judikaturu NSS, která sdělení nepovažuje za rozhodnutí dle správního řádu, je sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců úkonem, na který se aplikuje část čtvrtá správního řádu.“ Dále konstatoval, že sdělením „je autoritativně postaveno na jisto, zda oznámení cizince splňuje požadavky § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Obsah sdělení závazně předurčuje, jaké účinky ze zákona o pobytu cizinců nastanou, tj. zda cizinec může oprávněně pobývat na území a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici (§ 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nebo zda se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno (§ 42g odst. 9 téhož zákona). Za předpokladu, že oznámení splňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 7 až 10 uvedeného zákona, vzniká oprávnění přímo ze zákona (ex lege), a to ode dne uvedeného v oznámení. Zákon o pobytu cizinců tak nepodmiňuje právo vykonávat zaměstnání na oznámené pracovní pozici sdělením ministerstva o splnění podmínek (usnesení NSS č. j. 8 Azs 56/2021-41).“
21. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž dospěl k závěru, že ačkoliv sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců není rozhodnutím o předběžné otázce dle § 57 odst. 3 správního řádu, tak mu svědčí presumpce správnosti. Jedná se totiž o veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 správního, u níž platí vyvratitelná domněnka správnosti obsahu, a správní orgán by proto z jeho obsahu měl primárně vycházet. Nicméně adresát musí mít možnost se proti němu vymezit. Nemá sice k dispozici řádné opravné prostředky, ale může v jiném řízení závěry uvedené v této veřejné listině účinně zpochybnit. Předloží-li tedy účastník v řízení věcnou argumentaci, kterou zpochybňuje obsah sdělení a která je podložena důkazy (přicházejí-li z povahy věci v úvahu), musí se jí správní orgán zabývat.
22. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 28. 6. 2023 podala žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, o níž rozhodl správní orgán I. stupně usnesením ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. 9. 2023 tak, že řízení zastavil. Proti tomu usnesení podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2023. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že dne 31. 7. 2022 skončil pracovní poměr žalobkyně. Následně dne 15. 8. 2022 oznámila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně změnu zaměstnavatele, která však žalobkyni nebyla povolena, o čemž byla žalobkyně informována sdělením o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 14. 9. 2022. Dne 20. 9. 2022 žalobkyně znovu oznámila změnu zaměstnavatele. Sdělením ze dne 7. 10. 2022 byla žalobkyně opět informována o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Proti tomuto sdělení podala žalobkyně žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 2. 2023, č. j. 43 A 90/2022-79, tak, že napadené sdělení zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně. Následně dne 30. 3. 2023 vydal správní orgán I. stupně opakované sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele.
23. Soud dále konstatuje, že ze správního spisu a z dokazování provedeného při jednání soudu je zřejmé, že po podání žaloby v nyní posuzované věci došlo ve věci žalobkyně k dalšímu procesnímu vývoji, kdy byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2024, č. j. 4 Azs 114/2023-24, zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2023; rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2024, č. j. 41 A 29/2023-34, byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti opakovanému sdělení o nesplnění podmínek ze dne 30. 3. 2023, který byl však následně společně s opakovaným sdělením ze dne 30. 3. 2023 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 2 Azs 115/2024-42.
24. Z výše uvedeného je zřejmé, že sdělení o nesplnění podmínek ze dne 7. 10. 2022 i ze dne 30. 3. 2023, na základě nichž správní orgán I. stupně i žalovaný dospěli k závěru o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně, byla zrušena. Zrušením uvedených sdělení zde tedy bylo učiněné oznámení žalobkyně ze dne 20. 9. 2022 o změně zaměstnavatele.
25. Ze správního spisu taktéž vyplývá, že žalobkyně na území České republiky pobývala na základě zaměstnanecké karty, jejíž platnost měla původně skončit až dne 30. 6. 2023. Doba této platnosti však byla podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ovlivněna tím, že žalobkyně ke dni 31. 7. 2022 rozvázala pracovní poměr s předchozím zaměstnavatelem, aby mohla navázat pracovní poměr se zaměstnavatelem novým. V okamžiku, kdy došlo k rozvázání pracovního poměru, k němuž byla vydána zaměstnanecká karta s platností původně do 30. 6. 2023, započal běh doby 60 dnů, po jejímž uplynutí by platnost této zaměstnanecké karty skončila, a to bez ohledu na to, do kdy tato platnost byla původně stanovena. Žalobkyně však ještě před uplynutím této doby učinila dne 20. 9. 2022 oznámení o změně zaměstnavatele. V souladu s § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tak došlo k odvrácení důsledků plynoucích z odst. 1 téhož ustanovení spojených se zánikem platnosti původní zaměstnanecké karty v důsledku uplynutí doby 60 dnů od skončení posledního pracovního poměru.
26. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021-41, platnost zaměstnanecké karty „zaniká uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) téhož zákona na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10 téhož zákona. Výjimku z tohoto pravidla pak představuje mj. situace, kdy cizinec před

uplynutím této doby učiní oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců (§ 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).“

27. Skončení pracovního poměru žalobkyně dne 31. 7. 2022 by mělo za následek zánik zaměstnanecké karty žalobkyně ke dni 29. 9. 2022, tedy po uplynutí 60 dnů počítaných od data skončení pracovního poměru. Jelikož však žalobkyně podala dne 20. 9. 2022 oznámení o změně zaměstnavatele, tedy ještě před uplynutím doby 60 dnů od skončení pracovního poměru, nastoupil režim § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v jehož důsledku nemohlo samotné uplynutí inkriminované doby přivodit zánik zaměstnanecké karty. Pobytový titul touto kartou založený tudíž zůstal v důsledku učinění příslušného oznámení nadále zachován.
28. Změna nastala vyřízením oznámení o změně zaměstnavatele, k němuž došlo vydáním sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců ze dne 7. 10. 2022. Tím bylo autoritativně deklarováno, že se na žalobkynino oznámení hledí, jako by nebylo učiněno, čímž přirozeně skončil i režim § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a spolu s ním i platnost původní zaměstnanecké karty. Toto negativní sdělení však bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2023, č. j. 43 A 90/2022-79, čímž došlo k „odklizení“ právních důsledků vyvolaných negativním sdělením. Následně správní orgán I. stupně vydal opakované sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 30. 3. 2023, které však bylo opět zrušeno, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 2 Azs 115/2024-42. Právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 115/2024-42 se tedy věc vrátila do stavu, který tu byl před vydáním negativního sdělení ministerstva, tedy opět „obživil“ režim § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a společně s ním i dosavadní platnost původní zaměstnanecké karty. To znamená, že od data 1. 7. 2024, kdy citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nabyl právní moci, bylo nutno na situaci žalobkyně nahlížet stejně jako v období mezi 20. 9. 2022 a 30. 3. 2023, tedy že jde o cizínku oznamující změnu zaměstnavatele, které až do doby vyřízení podaného oznámení trvá platnost původní zaměstnanecké karty. Správními orgány zjištěný skutkový stav o tom, že platnost zaměstnanecké karty žalobkyně zanikla dne 29. 9. 2022, tedy nemá oporu ve správním spisu. Správní orgány tedy na základě jím zjištěného skutkového stavu dospěly k nesprávnému závěru, že zaměstnanecká karta žalobkyně zanikla ke dni 29. 9. 2022. Výše uvedený závěr totiž nemá oporu ve spise.
29. Soud podotýká, že ačkoliv rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 2 Azs 115/2024-42, byl vydán až po podání žaloby, nicméně tím, že byla zrušena sdělení ze dne 7. 10. 2022 a 30. 3. 2023, na jejich základě správní orgány dospěly k závěru o zániku zaměstnanecké karty ke dni 29. 9. 2022, má zásadní dopad na skutkový stav, z něhož vycházely správní orgány; nedostatky ve skutkovém stavu se přitom týkají doby, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí a soud k nim nemůže nepřihlédnout (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2025, č. j. 6 Afs 292/2018–39).
30. Dalšími žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť mu nepřísluší předjímat případné závěry, které žalovaný zaujme poté, kdy odstraní výše popsanou vadu.
31. Soud tak vzhledem k veškerým shora konstatovaným skutečnostem napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil, a to pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť závěr o zániku platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně nemá oporu ve spise. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada se projevila již v řízení před správním orgánem I. stupně, soud v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také jeho rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm pak bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, zejména věc znovu posoudí i s přehlédnutím ke změnám skutkového stavu věci v mezidobí.

32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby tehdejšího právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, replika – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a dále z částky 2 142 Kč, která činí 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. června 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.